

متن پرسش

سلام استاد گرانقدر و بزرگوار خسته نباشید: امیدوارم در پناه حق و توجهات ائمه علیهم السلام بخصوص امام عصر سلامت و موفق باشین و عاقبت بخیر، ببخشید استاد چرا گفته میشه که مراقبت بدون استاد هم نمیشه و اینم جزئی از عرفان هستش؟ مگر مراقبه جز مراعات محضر و معیت حق کردن است؟ استاد ببخشید یه سوال دیگه، اینکه باید سکوت رو سرلوحه خودمون قرار بدیم بنده رو دچار سردرگمی کرده چون مثلا الان بنده مهمون داشتم هستم برای مدتی و زن داشتم تنهاست و دوس داره همصحبتش شم و نمیشه سکوت کرد چون حمل بر بی توجهی و سردی میشه، از یه طرفم خودم حس میکنم که وقتی کمتر صحبت میکنم توجهم به در محضر خداوند بودن بیشتر میشه، موندم چیکار کنم و تکلیفم چیه. تشکر استاد پاسخ: باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- ایده‌ی واقعی که در مراقبه باید مدّ نظر باشد را در شخصیت‌های سلوکی مثل حضرت امام، بهتر می‌توان مدّ نظر قرار داد ۲- آنچه در متون دینی ما نهی شده است «فضول الکلام» است. یعنی حرفی که لازم نیست بزنیم، را نزنیم. موفق باشید سلام استاد بزرگوار وقتتون بخیر، امیدوارم خوب و سلامت باشین و خداوند بهتون طول عمر بده که ما از وجود پربرکتتون بهره‌مند بشیم، استاد ببخشید متن بالا سوالی بود که بنده از شما بزرگوار پرسیدم و شما هم لطف کردین جواب فرمودین، ولی بنده متاسفانه بند اول از جوابتون که در مورد مراقبه بود رو متوجه نشدم، ممنون میشم توضیح بفرمایید و بازترش کنین استاد. تشکر، یا علی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: استادی که در امر مراقبه باید مدّ نظر باشد به این معناست که شخصی را به عنوان الگو مدّ نظر داشته باشیم ولی لازم نیست که کسی باشد تا از او دستورالعمل بگیریم. موفق باشید